

«главата. »Малко заповѣди сѣ нуждни, каза тя; въ тѣн трѣба тѣчѣйшо да бѣдѣть свѣршежи. Мъдрата майка на скоро изнамери какъ, да бѣ се децата на послушность научили, а отъ непослушность отвърнали, нуждни сѣ: награжденія и наказанія. »Милостивый Богъ, рече тя, прави тѣй също и съ насъ голѣми деца.« Ако е Ружица нѣкаква погрешка направяла, не е ѿ било свободно съ майка си въ градината да отиде. То е било доволно наказаніе. Когато бѣ майка ѿ казала »На това не съмъ се надѣвала! недѣй да ми скърбяшъ!« то Ружица не бѣ имала миръ до тогава, до гдѣто не бѣ майка си пакъ развеселила.

Красната майка, която никой безъ работа не види, гледала е всякоги да ѿ се дѣщерята съ работа занимава. Когато бѣ майка ѿ работила, и Ружица бѣ се въ работа нахождала. Майка ѿ е съ задоволствіе гледала, и помислила бѣ много цѣти: »Прилѣжаніето на туй дете, въистина нищо не помага въ домостроителството, нѣ и пакъ е за неѣ голѣма полза.« Ружица научи въистина твърдѣ рано да преде и за чудо красно да шіе. Тя си приготви подѣ управленіето и надзираніето на майка си, отъ платното което бѣше опреларокля, и имаше въ неѣ особена радость.

Софія е по обичаѣтъ на онова време самичка въ готварницата си сичката работа свѣршвала тѣй, дѣто всякоги сичко е било чисто и свѣтло, а знаела е и на своѣхта Ружица, ако исе друга работа, а онуй баремъ въ чистеніе бѣобѣ дѣ